

писвала ученичкитѣ, плащала заплатитѣ, държала смѣт-
китѣ, защото нѣмала ни писарь, ни касиерь, и препода-
давала 21 часъ седмично.

На другата година (1882 г.) г-жа Тошева отворила
пансионъ за ученички, които дошли отъ Габрово, Ка-
занлъкъ и т. н. Презъ 1884—1885 г. гимназията дала
първитѣ свършили ученички съ зрѣлость.

Презъ 1885 г. става Съединението. Нейниятъ синъ
Стефанъ (офицеръ) бива раненъ. Тошева оставя замѣст-
ница и тича да види сина си. Сетне тя се връща и не-
уморно управлява гимназията чакъ до 1892 г., когато
сѣвсемъ се разболѣла, лѣкарътъ я посѣветвалъ да
напустне любимата ѝ служба. Това тя направила.

А. Тошева напустнала службата много развълнувана
— изпратена отъ всички. Гимназията предала на беле-
жития учителъ и книжовникъ Атанасъ Илиевъ.

Анастасия Тошева изкарала само учителска служба
28 години и 5 години други обществени задължения.

Презъ 1911 г. Тошева написа книжка, въ която
разправя за живота и службата си.

Въ края на книжката тя ето какво казва: „Драги
ученички и българи, моята работа и дейность
се свърши. Родена съмъ въ 1835 г. започнахъ учител-
ска и обществена служба въ 1857 г., сега прехвърлямъ
75 годишна възраст. Повѣрвайте ми: има само една сила
която спасява човѣка — труда, волята и желанието да
помогнете на сестритѣ си да се изучатъ, да отгледватъ
своитѣ деца и да служатъ на народа си най-предано,
най-неуморно. Нашето отечество е най-красиво. Пазете
го като зеницата на очитѣ си!“

Анастасия Тошева почина въ 1916 год.

Вѣчна ѝ паметъ!
